PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. gegužės 30 d. *

Byloje T-198/03

Bank Austria Creditanstalt AG, įsteigtas Vienoje (Austrija), atstovaujamas advokatų C. Zschocke ir J. Beninca,

ieškovas,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą iš pradžių S. Rating, vėliau A. Bouquet, padedamo advokatų D. Waelbroeck ir U. Zinsmeister, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

dėl prašymo panaikinti 2003 m. gegužės 5 d. bylas nagrinėjančio Komisijos pareigūno sprendimą paskelbti 2002 m. birželio 11 d. Komisijos sprendimo byloje COMP/36.571/D-1 – Austrijos bankai („Lombard klubas") nekonfidencialią versiją,

* Proceso kalba: vokiečių.

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(antroji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas J. Pirrung, teisėjai N. J. Forwood ir S. S. Papasavvas, posėdžio sekretorė K. Andová, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. lapkričio 29 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisės aktai

1 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamento Nr. 17, Pirmojo reglamento, įgyvendinančio Sutarties (81) ir (82) straipsnius (OL 13, 1962, p. 204), 3 straipsnio 1 dalis nustato, kad jeigu Komisija nustato EB 81 straipsnio arba EB 82 straipsnio pažeidimą, „ji gali priimti sprendimą, reikalaujantį, kad susijusios įmonės arba įmonių asociacijos minėtą pažeidimą nutrauktų“.

2 Reglamento Nr. 17 20 straipsnis dėl profesinių paslapčių numato, kad pagal šio reglamento atskirus straipsnius gauta informacija „naudojama tik pagal atitinkamą prašymą arba tyrimui“ (1 dalis), kad Komisija ir jos pareigūnai bei tarnautojai „neatskleidžia informacijos, kurią jie gauna taikydami šį reglamentą, ir tos rūšies informacijos, kurios atžvilgiu jie įpareigoti saugoti profesinę paslaptį“ (2 dalis), ir galiausiai, kad šios dvi nuostatos „netrukdo skelbti bendrą informaciją arba tyrimus, kuriuose nėra duomenų apie konkrečias įmones arba įmonių asociacijas“ (3 dalis).

3 Pagal Reglamento Nr. 17 21 straipsnį Komisija „skelbia sprendimus, kuriuos ji priima pagal 2, 3, 6, 7 ir 8 straipsnius“ (1 dalis). Šio straipsnio 2 dalis nurodo, kad skelbiamoje informacijoje „nurodomi šalių pavadinimai ir sprendimo esmė“ ir kad „skelbiant atsižvelgiama į teisėtus įmonių interesus saugoti jų verslo paslaptis“.

4 2001 m. gegužės 23 d. Komisijos sprendimo 200l/462/EB, EAPB dėl bylas nagrinėjančių pareigūnų įgaliojimų tam tikrose konkurencijos bylose (OL L 162, p. 21) 9 straipsnis nustato:

„Kai ketinama atskleisti informaciją, kuri gali būti įmonės komercinė paslaptis, apie šį ketinimą ir jo priežastis pranešama raštu. Nustatomas laikas, per kurį įmonė gali pateikti raštiškus paaiškinimus.

Kai suinteresuota įmonė nesutinka atskleisti informacijos, tačiau nustatoma, kad informacija nėra saugoma ir dėl to ją galima atskleisti, tokia išvada pateikiama motyvuotame sprendime, apie kurį pranešama suinteresuotai įmonei. Sprendime nustatoma terminas, nuo kurio informacija bus atskleista. Toks terminas nustatomas ne anksčiau kaip praėjus savaitei po pranešimo dienos.

Pirmoji ir antroji straipsnio pastraipos taikomos *mutatis mutandis* informacijos atskleidimo atžvilgiu, apie tai paskelbiant Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje."

Faktinės ginčo aplinkybės

5 2002 m. birželio 11 d. sprendimu byloje COMP/36.571/D-1 – Austrijos bankai („Lombard klubas") Komisija konstatavo, kad ieškovas nuo 1995 m. sausio 1 d. iki 1998 m. birželio 24 d. kartu su kitais Austrijos bankais priklausė karteliui (1 straipsnis), dėl to Komisija nusprendė jam (3 straipsnis) ir kitiems su procedūra susijusiems bankams skirti baudą (toliau – sprendimas paskirti baudas).

6 2002 m. rugpjūčio 12 d. laišku Komisija išsiuntė ieškovui sprendimo paskirti baudas nekonfidencialios versijos projektą ir jo paprašė leisti paskelbti tą versiją.

7 2002 m. rugsėjo 3 d. ieškovas, kaip ir daugelis kitų susijusių bankų, Pirmosios instancijos teismui pateikė ieškinį, kuris buvo jame užregistruotas numeriu

T-260/02, dėl sprendimo paskirti baudas panaikinimo. Šiuo ieškiniu ieškovas neginčija Komisijos nustatytų faktų, bet tik jam paskirtos baudos dydį.

8 2002 m. rugsėjo 10 d. ieškovas, atsakydamas į 2002 m. rugpjūčio 12 d. prašymą leisti paskelbti informaciją, Komisijos paprašė skelbti sprendimą paskirti baudas nenurodant jo 7 skyriuje esančių su 1994 metais susijusių faktinių aplinkybių ir pakeisti to sprendimo 8-12 skyrius jo pasiūlytu tekstu.

9 2002 m. spalio 7 d. atitinkamos Komisijos tarnybos surengė susitikimą su visų bankų, kuriems buvo skirtas sprendimas paskirti baudas, advokatais. Susitarti dėl skelbtinos versijos atsižvelgiant į 2002 m. rugsėjo 10 d. ieškovo laišku pateiktus prieštaravimus šiame susitikime nepavyko. Darydamas nuorodą į šį prašymą, Komisijos konkurencijos generalinio direktorato kompetentingas direktorius 2002 m. spalio 22 d. ieškovui išsiuntė laišką, primindamas Komisijos nuomonę dėl sprendimo paskirti baudas skelbimo ir pateikdamas jam pataisytą šio sprendimo nekonfidencialią versiją.

10 2002 m. lapkričio 6 d. ieškovas kreipėsi į bylas nagrinėjantį pareigūną prašydamas patenkinti jo 2002 m. rugsėjo 10 d. prašymą.

11 Manydamas, kad šis prašymas yra nepagrįstas, bylas nagrinėjantis pareigūnas 2003 m. vasario 20 d. laišku pateikė ieškovui naują sprendimo paskirti baudas nekonfidencialią versiją.

12 2003 m. vasario 28 d. laišku ieškovas nurodė, kad jis nepritaria šiai nekonfidencialiai versijai.

13 2003 m. gegužės 5 d. bylas nagrinėjantis pareigūnas surašė sprendimo paskirti baudas pataisytą nekonfidencialią versiją ir nusprendė atmesti ieškovo prieštaravimą dėl šio sprendimo (toliau – ginčijamas sprendimas) skelbimo. Remdamasis sprendimo 2001/462 9 straipsnio trečiąja pastraipa bylas nagrinėjantis pareigūnas pareiškė, kad šioje sprendimo paskirti baudas versijoje (toliau – ginčijama versija) nėra informacijos, kuriai būtų taikomos Bendrijos teisėje numatytos konfidencialumo garantijos.

Procesas ir šalių reikalavimai

14 2003 m. birželio 6 d. ieškovas, remdamasis EB 230 straipsnio ketvirtąja pastraipa, Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateikė šį ieškinį.

15 Atskiru dokumentu, kuris Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai buvo pateiktas tą pačią dieną, ieškovas pateikė pagrindinį prašymą sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymą, iki bus priimtas sprendimas iš esmės, o jo nepatenkinus – papildomą prašymą uždrausti Komisijai iki tos dienos skelbti ginčijamą versiją. Šis prašymas buvo atmestas 2003 m. lapkričio 7 d. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutartimi *Bank Austria Creditanstalt prieš Komisiją* (T-198/03 R, Rink. p. II-4879). Sprendimas paskirti baudas 2004 m. vasario 24 d. buvo paskelbtas Oficialiajame leidinyje (OL L 56, p. 1).

16 Atskiru dokumentu, kuris Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai buvo pateiktas 2003 m. liepos 22 d., Komisijos pareikštas prieštaravimas dėl priimtinumo 2004 m. kovo 30 d. Pirmosios instancijos teismo antrosios kolegijos nutartimi buvo prijungtas prie pagrindinės bylos.

17 Ieškovas Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

18 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

19 Grįsdamas savo ieškinį ieškovas nurodo šešis pagrindus, pagrįstus atitinkamai Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 1 dalies pažeidimu, šio reglamento 21 straipsnio 2 dalies pažeidimu, sprendimo paskirti baudas dalies, susijusios su 1994 metais, paskelbimo neteisėtumu, 2000 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 45/2001 dėl asmenų apsaugos Bendrijos institucijoms ir įstaigoms tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 8, 2001, p. 1) pažeidimu, vienodo požiūrio principo pažeidimu bei 1958 m. balandžio 15 d. Tarybos reglamento Nr. 1, nustatančio kalbas, kurios turi būti vartojamos Europos ekonominėje bendrijoje (OL 17, 1958, p. 385) pažeidimu, nes sprendimas paskirti baudas pirmiausia internete buvo paskelbtas vokiečių kalba, ir galiausiai pareigos motyvuoti pažeidimu.

20 Komisija mano, kad ieškinys yra nepriimtinas. Pirmiausia ji tvirtina, kad dėl ginčijamo sprendimo negalima pareikšti ieškinio, nes šis sprendimas nesukelia teisiškai privalomų pasekmių, galinčių pažeisti ieškovo interesus, labai pakeičiant jo teisinę padėtį, ir, antra, kad ieškovas neturi teisinio intereso pareikšti ieškinį. Trečia, ji mano, kad ieškovo nurodyti ieškinio pagrindai yra nepriimtini, ir dėl to yra nepriimtinas visas ieškinys. Komisija taip pat mano, kad ieškovo nurodyti pagrindai bet kuriuo atveju yra nepagrįsti.

21 Tokiomis aplinkybėmis reikia pirmiausia nagrinėti pirmus du Komisijos pagrindus dėl priimtinumo, o po to – ieškovo nurodytų ieškinio pagrindų priimtinumą ir esmę.

Dėl Komisijos nurodytų pagrindų dėl nepriimtinumo

Dėl akto, kurį galima būtų ginčyti, buvimo

— Šalių argumentai

22 Iš Sprendimo 2001/462 9 straipsnio, kurio tekstas pateiktas šio sprendimo 4 punkte, Komisija daro išvadą, kad bylas nagrinėjančio pareigūno sprendimas gali būti laikomas priemone, sukeliančia privalomų teisinių pasekmių, galinčia pažeisti ieškovo interesus labai pakeičiant jo teisinę padėtį, tik tuo atveju, jei šis sprendimas leidžia skelbti „komercines paslaptis" ar kitą informaciją, kuriai taikoma panaši apsauga.

23 Ji mano, kad sprendimas dėl akto nekonfidencialios versijos skelbimo apimties yra susijęs su Komisijos diskrecija ir negali daryti poveikio asmenų, kuriems skirtas sprendimas, teisinei situacijai.

24 Komisija tvirtina, kad ieškovas nei bylas nagrinėjančiam pareigūnui adresuotame prašyme, nei ieškinyje nenurodė jokios ginčijamoje versijoje esančios komercinės paslapties ar kitos informacijos, kuriai taikoma panaši apsauga. Ji tvirtina, kad bylas nagrinėjantis pareigūnas priimdamas ginčijamą sprendimą neneigė informacijos konfidencialumo, ir todėl šis sprendimas negali būti teises pažeidžiančiu aktu.

25 Ieškovas mano, kad ginčijamas sprendimas jam sukelia privalomų teisinių pasekmių. Jo manymu, ginčijamo sprendimo svarba yra didesnė nei komercinių paslapčių ginčijamoje versijoje nebuvimo konstatavimas. Jis nurodo, kad Sprendimo 2001/462 9 straipsnio pirmojoje ir antrojoje pastraipose numatyta procedūra užtikrina komercinių paslapčių apsaugą, o šio sprendimo 9 straipsnio trečioji pastraipa, neatsižvelgiant į komercinių paslapčių buvimo klausimą, reguliuoja informacijos, kuri turi būti paskelbta Oficialiajame leidinyje, atskleidimą.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

26 Pagal nusistovėjusią Bendrijos teismų praktiką remiantis EB 230 straipsniu pareikšto ieškinio dėl panaikinimo objektu gali būti teisės aktai arba sprendimai, sukeliantys privalomų teisinių pasekmių, darančių poveikį ieškovo interesams, labai pakeičiant jo teisinę padėtį (1981 m. lapkričio 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *IBM prieš Komisiją*, 60/81, Rink. p. 2639, 9 punktas; 1992 m. gruodžio 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Cimenteries CBR ir kt. prieš Komisiją*, T-10/92–T-12/92 ir T-15/92, Rink. p. II-2667, 28 punktas; 2003 m. liepos 9 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Commerzbank prieš Komisiją*, T-219/01, Rink. p. II-2843, 53 punktas ir šio sprendimo 15 punkte minėtos nutarties *Bank Austria Creditanstalt prieš Komisiją* 31 punktas).

27 Šiuo klausimu pažymėtina, kad Komisijos teiginys, jog pagal Sprendimo 2001/462 9 straipsnio trečiąją pastraipą priimtas skundžiamas sprendimas nesukelia privalomų teisinių pasekmių, nes jame neužsimenama apie komercinių paslapčių ar kitos informacijos, kuriai taikoma panaši apsauga, buvimą jame, negali būti priimtinas.

28 Sprendimo 2001/462 9 straipsnis yra skirtas įgyvendinti Bendrijos teisėje numatytą informacijos, su kuria Komisija susipažino vykdydama konkurencijos taisyklių taikymo procedūras, apsaugos procedūrą. Šiuo klausimu Reglamento Nr. 17 20 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad tokia apsauga taikoma, be kita ko, informacijai, gautai taikant Reglamentą Nr. 17 ir kurios atžvilgiu yra įpareigojimas saugoti profesinę paslaptį.

29 Tačiau informacijos, kurios atžvilgiu yra įpareigojimas saugoti profesinę paslaptį, apimtis yra platesnė nei įmonių komercinės paslaptys (generalinio advokato C. O. Lenz išvada byloje, kurioje 1986 m. birželio 24 d. buvo priimtas Teisingumo Teismo sprendimas *AKZO Chemie prieš Komisiją*, 53/85, Rink. p. 1965, 1977). Šiuo klausimu pažymėtina, kad reikia atskirti apsaugą, kurią reikia suteikti informacijai, kuriai taikomas įpareigojimas saugoti profesinę paslaptį, asmenų, įmonių ar įmonių asociacijų, turinčių teisę būti išklausytiems per konkurencijos taisyklių taikymo procedūrą, atžvilgiu, nuo apsaugos, kurią reikią suteikti tokiai informacijai, visuomenės atžvilgiu. EB 287 straipsnyje įtvirtinta ir įmonėms taikomų konkurencijos taisyklių srityje Reglamento Nr. 17 20 straipsnio 2 dalimi įgyvendinta institucijų pareigūnų ir tarnautojų pareiga neatskleisti jų turimos informacijos, kurios atžvilgiu yra įpareigojimas saugoti profesinę paslaptį, yra švelnesnė asmenų, kuriems to reglamento 19 straipsnio 2 dalis suteikia teisę būti išklausytiems, atžvilgiu. Komisija gali perduoti tokiems asmenims tam tikrą informaciją, kurios atžvilgiu yra įpareigojimas saugoti profesinę paslaptį, jei to reikia tinkamai tyrimo eigai užtikrinti. Vis dėlto tokia galimybė netaikoma komercinėms paslaptims, kurioms yra suteikiama speciali apsauga (žr. šiuo klausimu minėto sprendimo *AKZO Chemie prieš Komisiją* 26–28 punktus). Tačiau informacija, kurios atžvilgiu yra įpareigojimas saugoti profesinę paslaptį, negali būti paviešinta, neatsižvelgiant į tai, ar ji yra komercinė paslaptis, ar kita konfidenciali informacija.

30 Tokio skirtingo traktavimo būtinybę priminė Pirmosios instancijos teismas savo 1996 m. rugsėjo 18 d. Sprendime *Postbank prieš Komisiją* (T-353/94, Rink. p. II-921, 87 punktas), kuriame dėl komercinės paslapties sąvokos nurodoma, jog tai yra informacija, kurią ne tik paviešinus, bet ir paprasčiausiai perdavus kitam, ne ją suteikusiam asmeniui, galima padaryti didelę žalą informacijos pateikėjo interesams.

31 Sprendimo 2001/462 9 straipsnio dvi pirmosios pastraipos, kurios yra skirtos komercinių paslapčių apsaugai, numato būtent informacijos atskleidimą asmenims, įmonėms ar įmonių asociacijoms įgyvendinant jų teisę būti išklausytiems per

konkurencijos taisyklių taikymo procedūrą. Tačiau dėl informacijos paviešinimo paskelbiant ją Oficialiajame leidinyje pažymėtina, kad šios nuostatos pagal Sprendimo 2001/462 9 straipsnio trečiąją pastraipą taikomos tik *mutatis mutandis*. Tai reiškia, kad priimdamas pagal šią nuostatą sprendimą bylas nagrinėjantis pareigūnas turi užtikrinti profesinių paslapčių, kurias sudaro informacija, kuriai nereikalinga tokia speciali apsauga kaip komercinėms paslaptims, apsaugą ir informacijos, kuri gali būti pateikta tretiesiems asmenims, turintiems teisę dėl jos būti išklausytiems, tačiau kurios konfidencialus pobūdis neleidžia jos paviešinti, apsaugą.

32 Be to, pagal Sprendimo 2001/462 9 konstatuojamąją dalį „atskleidžiant informaciją apie fizinius asmenis, derėtų ypač atsižvelgti į <...> Reglamentą Nr. 45/2001".

33 Bylas nagrinėjantis pareigūnas taip pat turi užtikrinti šio reglamento nuostatų laikymąsi, kai jis priima sprendimą, pagal Sprendimo 2001/462 9 straipsnį leidžiantį atskleisti informaciją.

34 Todėl kai bylas nagrinėjantis pareigūnas priima sprendimą pagal Sprendimo 2001/462 9 straipsnio trečiąją pastraipą, jis neturi apsiriboti tik tuo, kad nustato, ar pagal Reglamentą Nr. 17 priimto sprendimo paviešinti skirtoje versijoje yra komercinių paslapčių ar kitos informacijos, kuriai taikoma panaši apsauga. Jis taip pat turi patikrinti, ar šioje versijoje nėra kitos informacijos, kuri negali būti paviešinta dėl specialiai ją saugančių Bendrijos teisės normų, ar dėl to, kad ji yra susijusi su informacija, kurios atžvilgiu dėl jos pobūdžio yra įpareigojimas saugoti profesinę paslaptį. Todėl bylas nagrinėjančio pareigūno sprendimas sukelia

teisinių pasekmių, jei jame nagrinėjamas klausimas, ar skelbtiname tekste yra tokios informacijos.

35 Toks Sprendimo 2001/462 9 straipsnio trečiosios pastraipos aiškinimas atitinka Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalį, pagal kurią „skelbiant atsižvelgiama į teisėtus įmonių interesus saugoti jų verslo paslaptis". Iš tikrųjų ši nuostata, kuri pabrėžia ypatingą komercinėms paslaptims suteiktinos apsaugos svarbą, negali būti aiškinama kaip sumažinanti kitose Bendrijos teisės taisyklėse, pavyzdžiui, EB 287 straipsnyje, Reglamento Nr. 17 20 straipsnio 2 dalyje ir Reglamente Nr. 45/2001 nustatytą informacijos, kurios atžvilgiu yra įpareigojimas saugoti profesinę paslaptį, apsaugą.

36 Iš to, kas pasakyta, reikia daryti išvadą, kad ginčijamas sprendimas sukelia teisiškai privalomas pasekmes ieškovui, nes jame konstatuojama, jog ginčijamoje versijoje nėra nuo paviešinimo saugomos informacijos. Todėl Komisijos pagrindas dėl priimtinumo, pagrįstas tuo, jog dėl akto negalima pareikšti ieškinio, turi būti atmestas.

Dėl ieškovo intereso pareikšti ieškinį

— Šalių argumentai

37 Komisija mano, kad ieškovas neturi intereso panaikinti ginčijamą sprendimą.

38 Pirmiausia ji remiasi priežastimis, dėl kurių ji mano, kad bylas nagrinėjančio pareigūno sprendimas nėra aktas, dėl kurio galima būtų pareikšti ieškinį.

39 Antra, ji nurodo, kad sprendime paskirti baudas nėra jokios visuomenei nežinomos informacijos, nes tos bylos 1999 m. rugsėjo 10 d. pranešimo apie kaltinimus ir 2000 m. lapkričio 21 d. papildomo pranešimo apie kaltinimus nekonfidencialios versijos buvo paviešintos trečiojo asmens. Komisija pabrėžia, kad priešingai nei kiti bankai, kuriems buvo skirtas sprendimas paskirti baudas, ieškovas Pirmosios instancijos teismui nepateikė jokio ieškinio dėl šių versijų perdavimo tam trečiajam asmeniui.

40 Trečia, Komisija mano, kad ieškovas prarado bet kokį suinteresuotumą ginčijamo sprendimo panaikinimu paskelbus ginčijamą versiją Oficialiajame leidinyje. Ji teigia, kad pagal ieškovo grindžiant prašymą sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymą nurodytus argumentus, šio ieškinio tikslas buvo kuo labiau atitolinti sprendimo paskirti baudas paskelbimą tuo metu, kai jo generaliniam direktoriui grėsė baudžiamosios sankcijos už ieškovo dalyvavimą kartelyje, pavadintame „Lombard klubas“. Kadangi baudžiamasis persekiojimas prieš šiam karteliui priklausančių bankų valdytojus buvo nutrauktas, ieškovas, Komisijos nuomone, prarado bet kokią priežastį ginčyti ginčijamo sprendimo paskelbimą.

41 Ieškovas ginčija šiuos argumentus pirmiausia nurodydamas, kad ginčijamas sprendimas daugeliu požiūrių pažeidžia nuostatas, saugančias jo privačius interesus. Jis nurodo, kad ginčijama versija pagrįsta informacija, kurią Komisija gavo taikydama Reglamentą Nr. 17 ir kurios atžvilgiu yra įpareigojimas saugoti profesinę paslaptį pagal to paties reglamento 20 straipsnį ir EB 287 straipsnį.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

42 Ieškovo nurodytos nuostatos dėl profesinės paslapties, be kita ko, saugo asmenis, kurių atžvilgiu pagal Reglamentą Nr. 17 atliekama konkurencijos taisyklių taikymo procedūra, nuo žalos, kuri gali atsirasti dėl informacijos, kurią Komisija gavo per šią procedūrą, paviešinimo. Todėl negalima neigti, kad ieškovas iš principo yra suinteresuota pareikšti ieškinį dėl ginčijamo sprendimo.

43 Reikia pažymėti, kad šio sprendimo 39 punkte minėtas trečiojo asmens pranešimų apie kaltinimus paskelbimas neturi įtakos ieškovo interesui pareikšti ieškinį. Iš tikrųjų net jei šiuose dokumentuose esanti informacija būtų identiška esančiai ginčijamose sprendimo skirti baudas dalyse, pastarojo sprendimo svarba visiškai skiriasi nuo pranešimo apie kaltinimus svarbos. Pastarasis yra skirtas suteikti suinteresuotosioms šalims galimybę pačioms pateikti savo nuomonę apie Komisijos preliminariai nustatytus prieš jas nukreiptus faktus, o sprendime paskirti baudas pateikiamas faktų, kuriuos Komisija laiko įrodytais, aprašymas. Todėl pranešimo apie kaltinimus ir jo priedo paskelbimas, kad ir koks jis būtų žalingas suinteresuotosioms šalims, negali panaikinti asmenų, kuriems skirtas sprendimas paskirti baudas, intereso tvirtinti, kad paskelbtoje šio sprendimo versijoje yra informacijos, saugomos nuo paviešinimo.

44 Dėl sprendimo paskirti baudas paskelbimo po ieškinio pareiškimo reikia priminti, kad sprendimo adresato interesas jį ginčyti negali būti paneigtas dėl to, kad jis jau buvo įvykdytas, nes pats tokio sprendimo panaikinimas gali turėti teisinių pasekmių, pavyzdžiui, įpareigojant Komisiją imtis priemonių, reikalingų įvykdyti Pirmosios instancijos teismo sprendimą, ir neleidžiant Komisijai atnaujinti tokios praktikos (šio sprendimo 29 punkte minėto Teisingumo Teismo sprendimo *AKZO Chemie prieš Komisiją* 21 punktas ir 1988 m. balandžio 26 d. Sprendimo *Apesco prieš Komisiją*,

207/86, Rink. p. 2151, 16 punktas; 1994 m. lapkričio 9 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Scottish Football prieš Komisiją*, T-46/92, Rink. p. II-1039, 14 punktas; 1999 m. vasario 1 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *BEUC prieš Komisiją*, T-256/97, Rink. p. II-169, 18 punktas).

45 Galiausiai Komisijos argumentai, jog ieškovas pateikdamas šį ieškinį dėl panaikinimo siekė tik atitolinti sprendimo paskirti baudas paskelbimą, kad išvengtų šiame sprendime esančios informacijos panaudojimo vykdant jo generalinio direktoriaus baudžiamąjį persekiojimą, ir todėl Austrijos teisminėms institucijoms nutraukus šią procedūrą prarado interesą pareikšti ieškinį, yra nepagrįsti bylos medžiaga. Šiuo klausimu iš šio sprendimo 15 punkte minėtos nutarties *Bank Austria Creditanstalt prieš Komisiją* (44–47 punktai) matyti, kad nuoroda į minėtą baudžiamąjį procesą yra tik vienas iš ieškovo nurodytų faktų siekiant įrodyti, kad yra tenkinama skubaus ginčijamo sprendimo vykdymo sustabdymo sąlyga. Tačiau, viena vertus, ieškovas prašyme dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo nurodė, kad ginčijamas sprendimas jam padarytų žalos taip pat ir kitais atžvilgiais. Kita vertus, tai, kad išnyko aplinkybės, dėl kurių ieškovas prašė sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymą, nereiškia, jog išnyko interesas pareikšti ieškinį dėl to sprendimo panaikinimo.

46 Todėl Komisijos pagrindas dėl priimtinumo, pagrįstas intereso pareikšti ieškinį nebuvimu, taip pat turi būti atmestas.

Dėl ieškovo nurodytų ieškinio pagrindų

47 Pirmiausia reikia nagrinėti du pirmus ieškovo pagrindus, pagrįstus Reglamento Nr. 7 21 straipsnio 1 ir 2 dalių pažeidimu, po to – trečią ir šeštą pagrindus, pagrįstus faktinių aplinkybių, susijusių su 1994 metais, aprašymo

paskelbimo neteisėtumu, vėliau – ketvirtą pagrindą, pagrįstą Reglamento Nr. 45/2001 pažeidimu, ir galiausiai – penktą ieškinio pagrindą, pagrįstą tuo, kad pirmiausia internete buvo paskelbta vokiška sprendimo paskirti baudas versija.

Dėl pirmo pagrindo, pagrįsto Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 1 dalies pažeidimu

— Šalių argumentai

48 Ieškovas tvirtina, kad sprendimas paskirti baudas nėra tas sprendimas, kurį pagal Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 1 dalį privaloma paskelbti. Jis tvirtina, kad pagal šią nuostatą turi būti skelbiami tik tie sprendimai, kurie yra priimami pagal šio reglamento 2, 3, 6, 7 ir 8 straipsnius, ir kad Reglamento Nr. 17 20 straipsnis, numatantis profesinių paslapčių apsaugą, draudžia skelbti bet kokį kitą pagal šį reglamentą priimtą sprendimą. Ieškovo nuomone, Reglamento Nr. 17 nuostatos, numatančios, kad Komisija saugo verslo paslaptis (Reglamento Nr. 17 20 straipsnio 2 dalis), yra taisyklė, o nuostatos dėl sprendimų skelbimo (Reglamento Nr. 17 21 straipsnis) – išimtis.

49 Ieškovas pabrėžia, kad Reglamento Nr. 17 3 straipsnis yra susijęs su sprendimais, kuriais Komisija įpareigoja suinteresuotas įmones nutraukti konstatuotą pažeidimą. Jis tvirtina, kad sprendimas paskirti baudas negali būti prilygintas tokiems sprendimams, nes pažeidimas buvo nutrauktas iki jo priėmimo. Įpareigojimas nutraukti pažeidimą, esantis sprendimo paskirti baudas rezoliucinės dalies 2 straipsnyje, ieškovo nuomone, neturi objekto arba net neegzistuoja. Todėl ieškovas mano, kad sprendimo paskirti baudas paskelbimas pagal Reglamento Nr. 17 20 straipsnį apskritai yra draudžiamas.

50 Komisija ginčija šio pagrindo priimtinumą, pirmiausia nurodydama, kad remiantis Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 1 dalimi, o ne ginčijamu sprendimu, buvo paskelbtas sprendimas paskirti baudą. Antra, Komisija pažymi, kad ieškovas nebegali šiuo ieškiniu tvirtinti, kad sprendimo paskirti baudas 2 straipsnyje esantis įpareigojimas nutraukti pažeidimą yra neteisėtas, nes šis kaltinimas, susijęs ne su ginčijamu sprendimu, o su sprendimu paskirti baudas, buvo nurodytas per vėlai. Trečia, Komisija tvirtina, kad tai, kaip šis pagrindas yra išdėstytas ieškinyje, neatitinka Pirmosios instancijos teismo Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkto reikalavimų.

51 Komisija tvirtina, kad bet kuriuo atveju ieškovo argumentai yra nepagrįsti teisiškai, nes jis tvirtina, kad tinkamas įpareigojimas nutraukti pažeidimą yra *sine qua non* sąlyga paskelbti sprendimą paskirti baudas, neginčydamas, kad šiame sprendime yra toks įpareigojimas, ir teigia, kad Reglamento Nr. 17 21 straipsnis numato profesinių paslapčių apsaugos principo išimtį, nenurodydamas, kad buvo pažeista profesinių paslapčių apsauga.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

52 Dėl ieškinio pagrindo priimtinumo pirmiausia pažymėtina, kad iš šio sprendimo 27–36 punktuose esančių vertinimų matyti, kad Komisijos argumentai, jog ginčijamas sprendimas nelėmė ginčijamos versijos paskelbimo ir kad ieškovas neturi jokio intereso ginčyti šios versijos turinio, yra nepagrįsti. Iš tikrųjų nurodydama šiuos argumentus Komisija neatsižvelgė į ieškovo argumentus, kuriais kaip tik tvirtinama, kad ginčijamoje versijoje yra informacijos, kurios atžvilgiu yra įpareigojimas saugoti profesinę paslaptį pagal Reglamento Nr. 17 20 straipsnio 2 dalį, ir todėl ji negali būti

skelbiama. Tačiau tų nagrinėjamų dalių, kurių atskleidimui prieštaravo ieškovas dėl to, kad jose buvo informacijos, kurios atžvilgiu yra įpareigojimas saugoti profesinę paslaptį, paskelbimas, yra susijęs su ginčijamo sprendimo priėmimu.

53 Antra, tvirtindamas, kad sprendimas su įpareigojimu nutraukti pažeidimą, nors pažeidimas jau buvo baigtas, nėra sprendimas, kurį būtina paskelbti pagal Reglamento Nr. 17 21 straipsnį, ieškovas ginčija ne tik įpareigojimo, esančio sprendimo paskirti baudas 2 straipsnyje, teisėtumą, bet ir Reglamento Nr. 17 21 straipsnio aiškinimą, kuriuo pagrįstas ginčijamas sprendimas. Taip interpretavus jo kaltinimą, jis neturėtų būti atmestas dėl to, kad buvo pareikštas per vėlai. Be to, dėl proceso ekonomiškumo nepageidautina susieti šio ieškinio priimtinumą su išankstine sąlyga, kad sprendimo paskirti baudas adresatas, norintis ginčyti jo paskelbimą, pateiktų ieškinį dėl jame esančio įpareigojimo.

54 Trečia, pirmo ieškinio pagrindo išdėstymas ieškinyje yra pakankamai aiškus ir vientisas, nes leido Komisijai parengti detalius argumentus ginantis, o Pirmosios instancijos teismas mano galėsiantis nuspręsti dėl šių pagrindų. Todėl šio ieškinio pagrindo išdėstymas atitiko Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies reikalavimus.

55 Taigi pirmas ieškovo nurodytas ieškinio pagrindas yra priimtinas.

56 Dėl šio ieškinio pagrindo pagrįstumo pažymėtina, kad ieškovo nurodytas Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 1 dalies aiškinimas, jog ši nuostata numato tik sprendimų su įpareigojimu nutraukti pažeidimą skelbimą, yra nepriimtinas. Kaip matyti iš Reglamento Nr. 17 konstatuojamųjų dalių ir EB 83 straipsnio 2 dalies a punkto, reglamentu iš tikrųjų siekiama užtikrinti, kad įmonės laikytųsi konkurencijos taisyklių, ir tuo tikslu suteikti teisę Komisijai įpareigoti įmones nutraukti konstatuotą pažeidimą bei, esant pažeidimui, skirti joms vienkartines baudas ir periodines baudas. Teisė priimti sprendimus šiuo atžvilgiu būtinai apima ir pažeidimą konstatuojančio sprendimo priėmimą (1983 m. kovo 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *GVL prieš Komisiją*, 7/82, Rink. p. 483, 23 punktas). Pagal Reglamento Nr. 17 3 straipsnį Komisija gali priimti pažeidimą, kuris jau buvo nutrauktas, konstatuojantį sprendimą, jei tik ji turi teisinį interesą tai daryti (minėto sprendimo *GVL prieš Komisiją* 24–28 punktai). Pagal nusistovėjusią Bendrijos teismų praktiką ji taip pat gali skirti baudas dėl dalyvavimo jau nutrauktame pažeidime (1970 m. liepos 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *ACF Chemiefarma prieš Komisiją*, 41/69, Rink. p. 661, 175 punktas ir 2005 m. spalio 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Sumitomo Chemical ir Sumika Fine Chemicals prieš Komisiją*, T-22/02 ir T-23/02, Rink. p. II–4065, 37, 38 ir 131 punktai). Taigi sprendimas paskirti baudas, priimtas pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį, būtinai konstatuoja pažeidimą pagal to paties reglamento 3 straipsnį (žr. šiuo klausimu minėto sprendimo *GVL prieš Komisiją* 23 punktą ir minėto sprendimo *Sumitomo Chemical ir Sumika Fine Chemicals prieš Komisiją* 36 punktą).

57 Reikia pridurti, kad EB 81 straipsnio 1 dalimi ir EB 82 straipsniu Komisijai pavesta priežiūros funkcija apima ne tik pareigą nustatyti atskirus pažeidimus ir skirti už juos sankcijas, bet ir užduotį vykdyti bendrą politiką, siekiant taikyti konkurencijos teisei Sutartyje įtvirtintus principus ir atitinkamai reguliuoti įmonių elgesį (2005 m. birželio 28 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, Rink. p. I-5425, 170 punktas). Tačiau norint tinkamai vykdyti šią funkciją, būtina, kad skelbiant sprendimus, konstatuojančius pažeidimus ir paskiriančius baudas, ūkio subjektai būtų informuoti apie veiksmus, dėl kurių Komisija taikė represines priemones.

58 Iš to, kas pasakyta, reikia daryti išvadą, kad Komisijos pareiga pagal Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 1 dalį skelbti sprendimus, kuriuos ji priima taikydama to paties reglamento 3 straipsnį, taikoma visiems sprendimams, konstatuojantiems pažeidimą ar paskiriantiems baudą, nesiaiškinant, ar juose yra įpareigojimas nutraukti pažeidimą arba ar toks įpareigojimas yra pateisinamas atsižvelgiant į bylos aplinkybes.

59 Todėl pirmas ieškinio pagrindas yra nepagrįstas.

Dėl antro pagrindo, pagrįsto Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalies pažeidimu

— Šalių argumentai

60 Ieškovas nurodo administracinių veiksmų teisėtumo principą, iš kurio, jo manymu, išplaukia, kad Komisija gali priimti individualius sprendimus tik pagal normą, kuri yra jos veiksmų teisinė bazė, ir jos nepažeisdama. Jis tvirtina, kad pagal Reglamento Nr. 17 21 straipsnį, kuris yra teisinė bazė, pateisinanti sprendimų dėl konkurencijos taisyklių taikymo skelbimą, gali būti skelbiama tik „sprendimo esmė". Iš santykio tarp Reglamento Nr. 17 20 straipsnio, kuris yra taisyklė, ir to paties reglamento 21 straipsnio, kuris yra išimtis (žr. šio sprendimo 48 punktą), jis daro išvadą, kad profesinės paslapties apsauga taikoma visam sprendimui paskirti baudas ir kad jis negali būti skelbiamas. Jis mano, kad Reglamento Nr. 17 21 straipsnis negali pateisinti viso sprendimo paskirti baudas teksto skelbimo.

61 Šiuo klausimu jis nurodo, kad šioje byloje ginčijama versija nuo originalo skiriasi tik tuo, kad joje neįrašytos susijusių bankų darbuotojų pavardės ir kad tai nėra sprendimo paskirti baudas „esmės“ pateikimas. Be to, jis primena, kad didelė dalis ginčijamoje versijoje esančios informacijos Komisijai tapo žinoma dėl ieškovo savanoriško bendradarbiavimo.

62 Jis kaltina Komisiją tuo, kad ji, nenurodydama motyvų, atmetė jo pateiktą pasiūlymą skelbti sprendimo paskirti baudas „esmę“ ir taip teisiniu požiūriu klaidingai visą sprendimą prilygino jo esmei.

63 Ieškovas prieštarauja argumentams, jog ginčijamos versijos paskelbimas buvo būtinas pirmiausia atskleisti kartelio pobūdį, mastą, svarbą ir sandarą bei parodyti kartelio sunkumą ir trukmę, taip pat tariamai nusikalstamus susijusių šalių ketinimus ir galiausiai tariamas kartelio galimybes daryti neigiamą poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai. Jis ginčija, kad Komisija gali siekti šių tikslų neteisėtai skelbdama sprendimą paskirti baudas, nes Reglamento Nr. 17 21 straipsnis tiesiogiai numato tik tokio sprendimo esmės skelbimą. Papildomai ieškovas tvirtina, kad šie tikslai galėtų būti pasiekti paskelbiant tik tokio sprendimo „esmę“.

64 Ieškovas mano, kad Reglamento Nr. 17 20 ir 21 straipsniai nesuteikia Komisijai jokios diskrecijos dėl galimybės skelbti visą sprendimo tekstą ar tik jo esmę. Ieškovas pripažįsta, kad Komisija gali turėti vertinimo laisvę nustatydama, kas sudaro sprendimo „esmę“, tačiau pabrėžia, kad šioje byloje šiuo klausimu nebuvo priimtas joks sprendimas.

65 Galiausiai ieškovas tvirtina, kad galima atsakovės sprendimų praktika skelbti visą sprendimų paskirti baudas tekstą yra neteisėta ir negali pateisinti ginčijamo sprendimo.

66 Komisija mano, kad šis ieškinio pagrindas yra nepriimtinas. Dėl esmės ji tvirtina, kad teiginys, jog Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalis draudžia skelbti nekonfidencialią viso sprendimo teksto versiją, pagrįstas tik *a contrario* nemotyvuota išvada, jog bet koks informacijos skelbimas, kuris nėra aiškiai privalomas Komisijai, yra neteisėtas, yra klaidingas. Ji mano, kad Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalis nėra nuostata, skirta ginti susijusius asmenis skelbtinu sprendimu, tačiau išplaukia iš teisinėje valstybėje pripažįstamo teisės aktų viešumo principo. Be to, ji tvirtina, kad ginčijamas sprendimas motyvuotai nurodo, kad ginčijamos versijos paskelbimas yra „būtinas" ir teisėtas, nes minėtoje versijoje nėra nei komercinių paslapčių, nei kokios nors kitos konfidencialios informacijos, kurias reikėtų saugoti.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

67 Šis ieškinio pagrindas grindžiamas klaidinga prielaida, jog bet koks sprendimo, priimto taikant Reglamentą Nr. 17, skelbimas, kuris nėra privalomas pagal šio reglamento 21 straipsnį, yra neteisėtas.

68 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad ieškovo grindžiant savo teiginį nurodytas teisėtumo principas Bendrijos teisėje yra pripažintas kaip reikalaujantis, kad sankcija, net ir nebūdama baudžiamojo pobūdžio, galėtų būti paskirta, tik jei ji turi aiškų ir nedviprasmišką teisinį pagrindą (1984 m. rugsėjo 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Könecke*, 117/83, Rink. p. 3291, 11 punktas).

69 Vis dėlto negalima daryti išvados, kad teisėtumo principas draudžia skelbti institucijų priimtus aktus, kai skelbimas nėra tiesiogiai numatytas Sutartyse ar kitame bendro pobūdžio akte. Pagal šiuo metu galiojančią Bendrijos teisę toks draudimas prieštarautų ES 1 straipsniui, pagal kurį Europos Sąjungoje „sprendimai priimami kuo atviriau". Šis principas atsispindi ir EB 255 straipsnyje, kuris tam tikromis sąlygomis užtikrina piliečių teisę susipažinti su institucijų dokumentais. Be to, pažymėtina, kad EB 254 straipsnis tam tikrų institucijų aktų įsigaliojimą sieja su jų paskelbimu, o kitos Bendrijos teisės nuostatos, pavyzdžiui, Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 1 dalis, įpareigoja institucijas supažindinti visuomenę su savo veikla. Pagal šį principą ir nesant nuostatų, tiesiogiai nurodančių ar draudžiančių skelbimą, institucijų teisė paviešinti savo priimtus aktus yra taisyklė, kuri turi išimčių, kai, pavyzdžiui, nuostatomis, užtikrinančiomis profesinių paslapčių laikymąsi, Bendrijos teisė draudžia atskleisti šiuos aktus ar tam tikrą juose esančią informaciją.

70 Reikia pažymėti, kad tokioje situacijoje nei EB 287 straipsnis, nei Reglamentas Nr. 17 tiesiogiai nenurodo, kokia informacija, kuri nėra komercinė paslaptis, yra saugoma kaip profesinė paslaptis. Priešingai nei tvirtina ieškovas, iš Reglamento Nr. 17 20 straipsnio 2 dalies negalima daryti išvados, kad kaip profesinė paslaptis saugoma bet kokia informacija, gauta taikant šį reglamentą, išskyrus tą informaciją, kurią privaloma skelbti pagal šio reglamento 21 straipsnį. Iš tikrųjų, kaip ir EB 287 straipsnis, Reglamento Nr. 17 20 straipsnio 2 dalis, įgyvendinanti šią Sutarties nuostatą konkurencijos taisyklių, taikomų įmonėms, srityje, draudžia tik informacijos, „kurios atžvilgiu yra įpareigojimas saugoti profesinę paslaptį", atskleidimą.

71 Kad informacijos atžvilgiu dėl jos pobūdžio būtų nustatytas įpareigojimas saugoti profesinę paslaptį, pirmiausia būtina, kad ją žinotų tik ribotas asmenų ratas. Antra, tai turi būti informacija, kurios atskleidimas galėtų padaryti didelę žalą ją pateikusiems ar tretiesiems asmenims. Galiausiai būtina, kad interesai, kurie gali

būti pažeisti atskleidus informaciją, būtų objektyviai verti apsaugos. Vertinant, ar informacija yra konfidenciali, reikia nustatyti santykį tarp teisėtų interesų, kurie neleidžia jos atskleisti, ir bendro intereso, kuris reikalauja, kad Bendrijos institucijų veiksmai būtų atliekami kuo atviriau.

72 Bendrijos teisės aktų leidėjas santykį tarp bendrojo Bendrijos veiksmų skaidrumo intereso ir jam galbūt priešingų interesų svarstė įvairiuose antrinės teisės aktuose, pavyzdžiui, Reglamente Nr. 45/2001 ir 2001 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamente Nr. 1049/2001 dėl galimybės visuomenei susipažinti su Europos Parlamento, Tarybos ir Komisijos dokumentais (OL L 145, p. 43). Net jei sąvoka „profesinė paslaptis" yra pirminės teisės sąvoka, nes ji įvardyta EB 287 straipsnyje, o antrinė teisė jokiu būdu negali pakeisti Sutarties nuostatų, Bendrijos teisės aktų leidėjo pateiktas Sutarties aiškinimas klausimu, kuris nėra aiškiai išspręstas, vis dėlto yra svarbi nuoroda, kaip turėtų būti suprantama tam tikra nuostata (teisėjo H. Kirschner, einančio generalinio advokato pareigas, išvados dėl 1990 m. liepos 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Tetra Pak prieš Komisiją*, T-51/89, Rink. p. II-309, II-312, 34 punktas).

73 Reikia pridurti, kad jei Sprendimo 2001/462 9 konstatuojamoji dalis daro nuorodą į Reglamentą Nr. 45/2001 (žr. šio sprendimo 32 ir 33 punktus), tai 10 konstatuojamoji dalis numato, kad „šis sprendimas neturėtų pažeisti bendrųjų taisyklių, leidžiančių arba draudžiančių naudotis Komisijos dokumentais". Priimdama šį sprendimą Komisija nesiekė nei susiaurinti, nei praplėsti šiuose reglamentuose numatytų sąlygų, kurioms esant visuomenė gali susipažinti su dokumentais dėl konkurencijos taisyklių taikymo ir su juose esančia informacija.

74 Iš to darytina išvada, kad jei tokios antrinės teisės nuostatos draudžia informacijos paviešinimą ar neleidžia visuomenei susipažinti su dokumentais, kuriuose yra tokia

informacija, ji turi būti laikoma informacija, kuriuos atžvilgiu yra įpareigojimas saugoti profesinę paslaptį. Tačiau jei visuomenė turi teisę susipažinti su dokumentais, kuriuose yra tam tikra informacija, ji negali būti laikoma informacija, kurios atžvilgiu yra įpareigojimas saugoti profesinę paslaptį.

75 Dėl Komisijos taikant Reglamentą Nr. 17 priimtų sprendimų skelbimo reikia pažymėti, kad iš to, kas pasakyta, matyti, jog Reglamento Nr. 17 20 straipsnis draudžia ne tik komercinės paslapties atskleidimą, bet ir informacijos, kuriai taikomos Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnyje numatytos teisės susipažinti su dokumentais išimtys arba kuri yra saugoma pagal kitas antrinės teisės, pavyzdžiui, Reglamento Nr. 45/2001, taisykles, skelbimą. Tačiau jis nedraudžia skelbti informacijos, su kuria visuomenė turi teisę susipažinti pasinaudodama teise susipažinti su dokumentais.

76 Taip pat reikia priminti, kad Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalis įpareigoja Komisiją skelbti sprendimus, priimtus pagal šio reglamento 2, 3, 6, 7 ir 8 straipsnius. Atsižvelgiant į tai, kas buvo pasakyta, Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip, kad ji šią pareigą minimizuoja iki suinteresuotųjų šalių nurodymo ir šių sprendimų „esmės“ pateikimo, siekiant palengvinti Komisijos uždavinį informuoti apie juos visuomenę, atsižvelgiant į su skelbimu Oficialiajame leidinyje susijusius kalbinius suvaržymus. Tačiau ši nuostata neriboja Komisijos teisės, jei ji mano esant reikalinga ir jei jos ištekliai tai leidžia, paskelbti visą savo sprendimų tekstą, išskyrus tuos atvejus, kai reikia laikytis profesinės paslapties, kaip ji buvo apibrėžta, apsaugos reikalavimų.

77 Taigi jei Komisijai yra nustatyta bendra pareiga skelbti tik nekonfidencialias savo sprendimų versijas, norint užtikrinti jos laikymąsi, nebūtina 21 straipsnio 2 dalį aiškinti taip, kad ji suteikia pagal Reglamento Nr. 17 2, 3, 6, 7 ir 8 straipsnius priimtų

sprendimų adresatams specialią teisę, leidžiančią jiems prieštarauti, kad Komisija skelbtų Oficialiajame leidinyje (o tam tikrais atvejais ir šios institucijos interneti-niame puslapyje) informaciją, kuri, nors ir nebūdama konfidenciali, nėra „esminė" suprasti šių sprendimų rezoliucines dalis.

78 Be to, įmonės, kartelio dalyvės, kurios atžvilgiu Komisija priėmė sprendimą paskirti baudas už konkurencijos teisės pažeidimą, interesas, kad jos pažeidimo detalės nebūtų paviešintos, nenusipelno jokios išskirtinės apsaugos, atsižvelgiant, viena vertus, į visuomenės interesą kuo išsamiau sužinoti bet kokių Komisijos veiksmų motyvus, į ūkio subjektų interesą sužinoti, už kokį elgesį paskiriama sankcija, ir asmenų, kuriems buvo pakenkta pažeidimu, interesą sužinoti tokio elgesio detales, kad prireikus galėtų įrodinėti savo teises nubaustų įmonių atžvilgiu, ir, kita vertus, į tokios įmonės galimybę perduoti tokį sprendimą teisminei kontrolei.

79 Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalimi nesiekiama apriboti Komisijos laisvės savo iniciatyva skelbti savo sprendimo išsamesnę versiją nei būtinas minimumas ir į ją įtraukti informaciją, kurios paskelbimas nėra privalomas, jei šios informacijos atskleidimas yra suderinamas su profesinės paslapties apsauga.

80 Todėl šis pagrindas turi būti atmestas, Pirmosios instancijos teismui nesprendžiant dėl jo priimtinumo.

Dėl trečio pagrindo, pagrįsto sprendimo paskirti baudas dalių, susijusių su 1994 metais, paskelbimo neteisėtumu ir dėl šešto pagrindo, pagrįsto pareigos motyvuoti pažeidimu

— Šalių argumentai

81 Savo trečiu pagrindu ieškovas tvirtina, kad sprendimo paskirti baudas dalių, susijusių su 1994 metais, paskelbimas yra neteisėtas, nes, viena vertus, Komisija nebuvo kompetentinga nuspręsti dėl ieškovo Austrijoje 1994 metais padaryto pažeidimo, ir, kita vertus, sprendimo paskirti baudas rezoliucinėje dalyje nebuvo užsiminta apie 1994 metais įvykusius ir sprendime konstatuotus veiksmus. Jis mano, kad jis yra suinteresuotas pareikšti ieškinį, kiek jis susijęs su šiuo pagrindu, nes tuose dokumentuose yra informacijos, kuri yra su juo susijusi, ir jos atžvilgiu yra įpareigojimas saugoti profesinę paslaptį.

82 Ieškovas nurodo, kad 1994 metais Austrijoje buvo taikomas ne EB 81 straipsnis, o Europos ekonominės erdvės susitarimo (toliau – EEE) 53 straipsnis. EEE susitarimo 56 straipsnis kompetenciją prižiūrėti EEE susitarimo 53 straipsnio laikymąsi, kai atitinkamos įmonės apyvarta ELPA siekia 33 %, kaip tai buvo ieškovo atveju, suteikia ELPA priežiūros institucijai, o ne Komisijai. Iš to jis daro išvadą, kad Komisija negalėjo taikyti Reglamento Nr. 17 EEE susitarimo 53 straipsnio pažeidimams, padarytiems 1994 metais, nes, viena vertus, ji neturėjo kompetencijos nagrinėti šį laikotarpį ir, kita vertus, sprendimo paskirti baudas faktinių aplinkybių iš 1994 metų išdėstymo elementai nėra reikalingi atsižvelgiant į to sprendimo rezoliucinę dalį.

83 Ieškovas pažymi, kad Komisija neturėjo teisės paskelbti konstatuotų faktų apie 1994 metus, nes su jais susijusią informaciją ji gavo pagal Reglamento Nr. 17 11 ir

14 straipsnius, ir kad pagal EB 287 straipsnį ir pagal Reglamento Nr. 17 20 straipsnį ji privalėjo saugoti profesinę paslaptį. Ieškovas nurodo, kad ginčijamoje versijoje yra konfidencialios informacijos, nes jame cituojami įvairūs ieškovo vidaus dokumentai, kuriuos Komisija gavo taikydama Reglamentą Nr. 17.

84 Savo šeštu pagrindu ieškovas tvirtina, kad ginčijamas sprendimas pažeidžia EB 253 straipsnį, nes nenurodo priežasčių, pateisinančių sprendimo paskirti baudas dalių, susijusių su 1994 metais, paskelbimą. Jis pabrėžia, kad nors jo prašymas neskelbti šių dalių minimas dviejose ginčijamo sprendimo vietose, tačiau jame nėra pateikiamas joks šio ypatingo prašymo nei jį grindžiančių argumentų vertinimas, o atsakoma tik į argumentą, jog tik sprendimo paskirti baudas „esmė" gali būti skelbiama. Ieškovas pabrėžia, kad pastarąjį argumentą reikia atskirti nuo argumentų, susijusių su informacija apie 1994 metus.

85 Komisija ginčija trečio pagrindo priimtinumą tvirtindama, kad su sprendimo paskirti baudas teisėtumu susiję kaltinimai dėl Reglamento Nr. 17 netaikomumo ir dėl Komisijos kompetencijos neturėjimo buvo pareikšti per vėlai. Be to, dėl kaltinimo dėl informacijos, susijusios su 1994 metais, nereikalingumo ji tvirtina, kad ieškovas neturi jokio intereso dėl to pareikšti ieškinį. Komisija mano, kad ieškovas neturi intereso pareikšti ieškinį atsižvelgiant ir į šeštą pagrindą.

86 Komisija teigia, kad abu pagrindai bet kuriuo atveju yra nepagrįsti.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

87 Kaip ir antras pagrindas, trečias pagrindas yra pagrįstas klaidinga prielaida, kad tik informacija, kurios paskelbimo reikalauja Reglamento Nr. 17 21 straipsnis, gali būti skelbiama, o kita pagal Reglamentą Nr. 17 gauta informacija negali būti skelbiama.

88 Priešingai, Komisija gali skelbti visą savo sprendimo tekstą, jei jame nėra informacijos, kurios atžvilgiu yra įpareigojimas saugoti profesinę paslaptį, kaip ji apibrėžta šiame sprendime nagrinėjant antrą pagrindą.

89 Faktų, susijusių su karteliu, įtraukimas į sprendimą paskirti baudas negali būti susietas su sąlyga, kad Komisija būtų kompetentinga konstatuoti su tuo susijusį pažeidimą, arba su sąlyga, kad ji būtų realiai konstatavusi tokį pažeidimą. Iš tikrųjų Komisija sprendime, konstatuojančiame pažeidimą ir nustatančiame sankciją, gali teisėtai aprašyti faktines ir istorines inkriminuojamo elgesio aplinkybes. Tas pats yra ir su šio aprašymo skelbimu, nes jis gali būti naudingas suinteresuotai visuomenei gerai suprasti tokio sprendimo motyvus. Šiuo klausimu pažymėtina, kad pati Komisija sprendžia dėl reikalingumo įtraukti tokią informaciją.

90 Šioje byloje bet kuriuo atveju negalima paneigti, kad kartelio istorinių aplinkybių aprašymas, įskaitant ir veiksmus 1994 metais, leidžia atskleisti kartelio pobūdį ir veikimą bei padeda suprasti sprendimą paskirti baudas.

91 Dėl šešto pagrindo reikia pažymėti, kad iš to, kas pasakyta, matyti, jog sprendimo įtraukti į ginčijamą versiją informaciją apie 1994 metus nebuvo būtina kaip nors ypatingai motyvuoti.

92 Darytina išvada, kad trečias ir šeštas pagrindai yra nepagrįsti. Šie pagrindai yra atmestini, nesprendžiant klausimo dėl jų priimtinumo.

Dėl ketvirto pagrindo, pagrįsto Reglamento Nr. 45/2001 pažeidimu

— Šalių argumentai

93 Ieškovas tvirtina, kad daugelyje ginčijamos versijos vietų galima identifikuoti fizinius asmenis, asmeniškai dalyvavusius susitikimuose, kurių tikslas buvo riboti konkurenciją. Jis mano, kad tokios informacijos paskelbimas prieštarauja Reglamento Nr. 45/2001 nuostatoms. Ieškovas tvirtina, kad jis savo vardu turi teisę iškelti klausimą dėl Reglamento Nr. 45/2001 pažeidimo, nes jam gali būti pareikšti reikalavimai suinteresuotiesiems asmenims atlyginti žalą ir pagal darbo teisę jis turi padėti savo darbuotojams.

94 Komisija mano, kad ieškovas neturi intereso pareikšti ieškinio, kiek jis susijęs su šiuo pagrindu, nes nebuvo pažeistos jokios, net ir tariamos, jo teisės.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

95 Reglamentu Nr. 45/2001 siekiama apsaugoti fizinius asmenis tvarkant asmens duomenis. Ieškovas, kuris yra juridinis asmuo, nepatenka į asmenų, kurių apsaugai užtikrinti yra skirtas šis reglamentas, ratą. Taigi jis negali remtis jo nustatytų taisyklių tariamu pažeidimu (žr. pagal analogiją 1983 m. birželio 30 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Schloh prieš Tarybą*, 85/82, Rink. p. 2105, 14 punktą ir 1991 m. gegužės 7 d. Sprendimo *Nakajima prieš Tarybą*, C-69/89, Rink. p. I-2069, 49 ir 50 punktus, taip pat generalinio advokato W. Van Gerven išvados dėl 1994 m. birželio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš BASF ir kt.*, C-137/92 P, Rink. p. I-2555, I-2559, 55 ir 56 punktus).

96 Ieškovo nurodyti argumentai dėl jo tariamų įsipareigojimų savo valdytojams ir darbuotojams pagal Austrijos teisę negali paneigti šios išvados, nes jie viso labo yra tik nepagrįsti tvirtinimai. Šie argumentai yra nepakankami, kad būtų įrodytas ieškovo asmeninis interesas iškelti klausimą dėl Reglamento 45/2001 pažeidimo.

97 Iš to išplaukia, kad šis pagrindas turi būti atmestas.

Dėl penkto pagrindo, pagrįsto sprendimo paskirti baudas išankstinio paskelbimo Komisijos internetiniame puslapyje vokiškai neteisėtumu

— Šalių argumentai

98 Ieškovas nurodo, kad Komisija ginčijamame sprendime išreiškė savo ketinimą paskelbti internete ginčijamą versiją vokiškai. Ieškovas mano, kad toks išankstinis paskelbimas viena kalba prieštarauja lygybės principui ir pažeidžia Bendrijų kalbinę sistemą. Jis mano, kad tai pažeidžia jo teisėtus interesus, nes išankstinis ginčijamos versijos paskelbimas anksčiau ir labiau paveikia jo interesus.

99 Komisija mano, kad ieškovas nepakankamai pagrindė šį pagrindą ir kad jis nepaaiškino, kaip nurodytas Bendrijos teisės pažeidimas gali pažeisti jo interesus.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

100 Šiuo pagrindu ieškovas ginčija ginčijamo sprendimo aspektą, kuris skiriasi nuo ginčijamos versijos turinio nustatymo, – vokiškos jo versijos paskelbimą internete prieš jos oficialų paskelbimą visomis oficialiosiomis Europos Sąjungos kalbomis Oficialiajame leidinyje.

101 Vis dėlto išankstinis sprendimo paskirti baudas vokiškos versijos paskelbimas Komisijos interneto puslapyje negali pakeisti ieškovo teisinės situacijos. Todėl šiuo pagrindu ginčijamas ginčijamo sprendimo aspektas nėra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį. Taigi ieškinys, kiek jis susijęs su šiuo aspektu, yra nepriimtinas.

102 Be to, bet kuriuo atveju šis pagrindas yra nepagrįstas. Neskaitant Komisijai, pavyzdžiui, Reglamentu Nr. 17 nustatytos viešumo pareigos, ji turi plačią diskreciją kiekvienu atveju spręsti, kaip skelbti savo aktus. Ji neprivalo šiuo požiūriu tos pačios rūšies aktų traktuoti identiškai. Lygybės principas nedraudžia Komisijai iš anksto internete skelbti tekstų, kurių oficialus paskelbimas Oficialiajame leidinyje yra numatytas, tačiau kurių visų oficialiųjų kalbinių versijų ji dar neturi, tomis kalbinėmis versijomis, kurios jau yra, arba ta kalba ar kalbomis, kurias geriausiai supranta suinteresuota visuomenė. Šiuo klausimu pažymėtina, kad tik tam tikrų kalbinių versijų turėjimas yra pakankamas pagrindas pateisinti skirtingą traktavimą.

103 Dėl Reglamento Nr. 1 su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2005 m. birželio 13 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 920/2005 (OL L 156, p. 3), 5 straipsnyje įtvirtintos pareigos Oficialųjį leidinį leisti visomis oficialiosiomis kalbomis pastebėtina, kad ji nepažeidžiama aktą paskelbiant ne Oficialiajame leidinyje.

104 Kadangi visi ieškovo nurodyti pagrindai yra atmestini, ieškinys taip pat turi būti atmestas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

105 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovas pralaimėjo bylą, jis turi padengti bylinėjimosi išlaidas pagal atsakovės pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. **Priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.**

Pirrung Forwood Papasavvas

Paskelbta 2006 m. gegužės 30 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris Pirmininkas

E. Coulon J. Pirrung